

Arrest

nr. 200 871 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 april 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse zus.

Op 3 oktober 2017, met kennisgeving op 4 oktober 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2017 werd ingediend door:

Naam: E.F. (...)

Voor naam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Kalaat M'Gouna

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.04.2017 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde E.F.S. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.02.2008: echter, één storting uit 2008 is te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 19.08.2016, 03.10.2016, 21.10.2016, 18.11.2016, 21.12.2016, 30.01.2017, 02.03.2017: echter, deze stortingen dateren net voor (dd. 19.08.2016) en na de meest recente aankomst van betrokkene in België, en tonen dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon

- bewijzen cash stortingen op de rekening van de referentiepersoon dd. 27.01.2017

- ‘attestation administrative’ n°217/17 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tijdens hun verblijf in de gezinswoning in Kelaat M'gouna op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, niet alleen vermeld dit attest geen data, zodat uit het voorgelegde document niet blijkt wanneer betrokkene en de referentiepersoon gezamenlijk op dit adres woonachtig waren, ook dient vermeld te worden dat een gezamenlijke vestiging op het adres van hun ouders niet kan aanvaard worden in het kader van de huidige procedure. De referentiepersoon woont sedert 10.08.2016 in België, komende van Amsterdam (Nederland).

Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

- ‘attestation administrative’ n°218/17 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op het ogenblik dat hij woonachtig was in Kelaat M'gouna geen onroerende eigendommen bezat; ‘certificat de non propriete’ n°G1146335 dd. 02.09.2016: deze attesten vermelden niets over eventuele inkomsten van betrokkene in zijn land van herkomst voor zijn vertrek uit Marokko.

- ongedateerde verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van de referentiepersoon; ongedateerde verklaring van lidmaatschap De Voorzorg op naam van betrokkene

- attesten dd. 31.10.2016 en 29.03.2017 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen leefloon of andere financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Dilsen-Stokkem

- ongedateerd attest 'bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking' (Nederlandse IND): uit dit attest blijkt enkel de intentie van de referentiepersoon om garant te staan voor betrokkene en/of hem logies te verstrekken bij een eventueel kort verblijf in Nederland; het kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon uit de periode 17.10 - 20.11.2016 en 01.12.2016 - 23.03.2017

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 20.09.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van

betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert met betrekking tot de schorsende werking het volgende aan:

"De in casu bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Tegen dergelijke beslissing staat geenszins een van rechtswege schorsende beroepsprocedure open.

Er dient te worden opgemerkt at artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet enkel melding maakt van 'een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet' en niet van 'andere familieleden van een burger van de Unie'.

Artikel 39/79, §1, tweede lid, 7° VrW bepaalt dat er een schorsende beroepsprocedure openstaat tegen: "elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan (een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis) op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van (een burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in artikel 40bis) (...)"

Nergens in artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet wordt melding gemaakt van het feit dat beroepen tegen beslissingen ten aanzien van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, eveneens van rechtswege schorsend zouden zijn.

Concludente verwijst in dit kader naar een heel recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 185.877 dd. 25.04.2017), waarin een collegiaal zetelende kamer bevestigde dat artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet op limitatieve wijze dient te worden geïnterpreteerd, als volgt:

"Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

(...)

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook de handelingen van de verwerende partij niet hebben laten uitschijnen dat het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 20 schorsend is daar enerzijds aan de verzoekende partij geen bijlage 35 werd afgeleverd waar dat wel het geval is bij een van rechtswege schorsend beroep in de zin van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en anderzijds in de akte van kennisgeving ook uitdrukkelijk melding werd gemaakt van het niet-schorsend karakter van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad."

Door een schorsende werking te verlenen aan beroepsprocedures ingesteld tegen een beslissing tot weigering van erkenning van verblijfsrecht aan een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wordt artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet miskend."

2.2. Aangezien het beroep tot nietigverklaring, zoals hieronder zal blijken, wordt verworpen, is het antwoord op de vraag naar het schorsend effect van het beroep thans niet langer relevant.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40, 42 en "47/1-47/4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

" 1. In feite

Verzoeker woont al enige tijd in België.

Daar hij in het land van herkomst, Marokko, samengewoond heeft met zijn Nederlandse zuster, heeft hij een aanvraag gezinshereniging ingediend jegens haar.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op 3 oktober 2017 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend op 4 oktober 2017.

Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben om in het land van herkomst samengewoond te hebben met zijn zuster, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Met name verwijst verzoeker naar een document 'attestation administrative' n° 217/17 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tijdens hun verblijf in de gezinswoning in Kelaat M'gouna op hetzelfde adres woonachtig waren.

Dit document bewijst afdoende dat verzoeker reeds in het land van herkomst samengewoond heeft met zijn zuster op hetzelfde adres.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt omtrent dit document:

"niet alleen vermeldt dit attest geen data, zodat uit het voorgelegde document niet blijkt wanneer betrokkene en de referentiepersoon gezamenlijk op dit adres woonachtig waren, ook dient vermeld te worden dat een gezamenlijke vestiging op het adres van hun ouders niet kan aanvaard worden in het kader van de huidige procedure. De referentiepersoon woont sedert 10.08.2016 in België, komende van Amsterdam (Nederland). Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn."

Deze stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken komt niet overeen met de werkelijkheid.

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 47/3. § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Verzoeker heeft aldus volledig voldaan aan al deze verplichtingen:

- de verwantschapsband is bewezen door middel van geboorteakten
- hij heeft bewezen dat hij samenwoonde met de referentiepersoon, voor de aankomst van de burger van de Unie in België, en dit door middel van documenten opgesteld door de bevoegde overheid van het land van herkomst.

En toch stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit attest niet aanvaard wordt.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de artikelen 40, 42 en 47/1-47/4 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 40, 42, 47/1 – 47/4 van de Vreemdelingenwet,
- De zorgvuldigheidsplicht,
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte zou hebben besloten tot de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist met klem dat hij niet zou hebben aangetoond in het land van herkomst te hebben samengewoond met zijn zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in

slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. “

Verzoekende partij verwijst naar het document ‘attestation administrative’ n° 217/17 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tijdens hun verblijf in de gezinswoning in Kelaat M’Gouna op hetzelfde adres woonachtig waren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent wel degelijk terecht als volgt besloten:

- Dit attest vermeldt geen data zodat niet blijkt wanneer precies verzoekende partij en de referentiepersoon gezamenlijk op het adres woonachtig waren;

- Een gezamenlijke vestiging op het adres van de ouders kan overigens ook niet worden aanvaard in het kader van de huidige procedure: het betreft namelijk het gezin van de ouders en niet van de referentiepersoon.

- De referentiepersoon woont sedert 10.08.2016 in België, en komt van Amsterdam. Uit de wettelijke bepaling blijkt dat er aldus geen gezamenlijke vestiging was in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Er werd dan ook terecht gemotiveerd dat niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning)

Terwijl in het wetsontwerp (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, nr. 53K3239/001) hierover volgende toelichting wordt gegeven:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/ EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrenge.

Uit de uitdrukkelijke bewoordingen van het wetsontwerp, blijkt duidelijk dat de bedoeling van de wetgever erin bestond “andere familieleden van een burger van de Unie” legaal toegang te verlenen tot het Rijk indien zij voorafgaand, dus tijdens hun verblijf in een andere staat, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

De loutere bewering dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct zou zijn, is niet dienstig. Verzoekende partij maakt met diens summiere en vage beschouwingen, die ook een loutere herhaling zijn van de eerder ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ingeroepen elementen, geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen.

Verweerder laat ter zake nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geheel zorgvuldige wijze onderzoek gedaan naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet, maar dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde bepalingen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoekende partij “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij “reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.” Hierbij worden de stukken die de verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd afzonderlijk en *in concreto* besproken. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstreken”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor eveneens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in voorliggende zaak is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de erin vervatte formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2 *De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

“(…)”

In een eerste motief van de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het tweede motief – namelijk dat zij niet aantoont reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon - geenszins betwist en in haar verzoekschrift enkel verder ingaat op het eerste motief, namelijk dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De bewijslast inzake het “*deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet). Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De verzoekende partij betwist dat de verwerende partij het “attestation administrative” nr. 217/17 van 10 april 2017 niet in aanmerking kon nemen als bewijs dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse zus tijdens hun verblijf in Marokko. De verwerende partij motiveert omtrent dit stuk het volgende:

“‘attestation administrative’ n°217/17 dd. 10.04.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon tijdens hun verblijf in de gezinswoning in Kelaat M'gouna op hetzelfde adres woonachtig waren: echter, niet alleen vermeld dit attest geen data, zodat uit het voorgelegde document niet blijkt wanneer betrokkene en de referentiepersoon gezamenlijk op dit adres woonachtig waren, ook dient vermeld te worden dat een gezamenlijke vestiging op het adres van

hun ouders niet kan aanvaard worden in het kader van de huidige procedure. De referentiepersoon woont sedert 10.08.2016 in België, komende van Amsterdam (Nederland).

Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.”

Daargelaten de vraag of het gebrek aan data in dit stuk het vaststellen van een gezamenlijke woonst op hetzelfde adres in Marokko in de weg staat, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij volgens de verwerende partij moet aantonen deel te hebben uitgemaakt van het eigen gezin van haar Nederlandse zus en niet van het gezin van hun ouders in Marokko. De verzoekende partij stelt dat zij wel een deel uitmaakte van het gezin van haar zus nu zij op hetzelfde adres woonachtig waren in Marokko, zoals uit genoemd stuk dient te blijken.

De Raad herinnert eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Met andere woorden: artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet heeft tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, nrs. 86 en 90). Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk, of in strijd met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, te oordelen dat het gegeven dat de verzoekende partij en haar zus deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, met name dat van hun ouders in Marokko, op zich niet volstaat om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zus, aangezien daaruit een relatie van afhankelijkheid blijkt ten aanzien van de ouders maar niet ten aanzien van elkaar.

Daarnaast motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens dat de referentiepersoon sinds 10 augustus 2016 in België woont, komende van Amsterdam, Nederland, zodat van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine – in casu Marokko – voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging op 4 april 2017 geen sprake kan zijn. De verzoekende partij betwist dit niet. Nu de verzoekende partij enkel bewijzen heeft neergelegd ter staving van het feit dat zij op hetzelfde adres zou hebben gewoond als de referentiepersoon in Marokko en uit niets blijkt dat zij nadien ook nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, kon de verwerende partij op goede gronden vaststellen dat er geen sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Deze motivering strookt met het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat uit het “attestation administrative” nr. 217/17 blijkt dat bewezen is dat zij samenwoonde met de referentiepersoon voor de aankomst van haar zus in België, nu zij ontkent, noch weerlegt dat haar zus voor haar komst naar België in Nederland heeft verbleven.

Aangezien verder niet wordt betwist dat geen bewijzen werden voorgelegd van het feit dat de verzoekende partij in het land van herkomst op enig ogenblik deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, moet worden vastgesteld dat het middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 47/1 – 47/4 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU